

עמ"ת 41107/01/14 - מ א נגד מדינת ישראל - משטרת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 41107-01-14 א נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט דניאל פיש

מ א ע"י ב"כ עו"ד תומר נוה עורר

נגד

מדינת ישראל - משטרת ישראל באמצעות שלוחת התביעות משיבה

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת לאופר-חסון) מיום 25.12.13 במ"ת 16320-02-13 לפיה נדחתה בקשתו של העורר לביטול תנאי מעצר הבית בו הוא שוהה.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום ביום 10.2.13, אשר ייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, אימים והיזק לרכוש במזיד, וכן הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים. באותו היום שוחרר העורר בתנאים מגבילים: מעצר בית מלא בבית הוריו- בפיקוחם של הוריו, אחותו ודודתו, חתימה על התחייבות עצמית וחתימה על ערבות צד ג' מטעם כל אחד מהמפקחים בסך 10,000 ש"ח, הפקדת ערבות כספית בסך 4,000 ש"ח, וכן איסור יצירת קשר עם המתלוננת באופן ישיר או עקיף.

3. מאז הוגשו על ידי העורר בקשות לעיון חוזר, בהן ניתנו מספר החלטות המקלות את תנאי שחרורו של העורר, כשהאחרונה שבהן ניתנה ביום 25.11.13, כך שבעת הגשת הערר שבפני התנאים המגבילים החלים הם: מעצר בית החל מהשעה 22:00 ועד לשעה 8:00, כאשר ביציאתו מהבית עליו להיות מלווה כל העת על ידי אחד המפקחים שאושרו, איסור יציאה מתחום העיר טירת הכרמל, וכן נותרו על כן ההתחייבויות והערבויות הכספיות והאיסור על יצירת קשר עם המתלוננת.

3. ביום 18.11.13 הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה העורר בכתב אישום מתוקן אשר עובדותיו תוקנו וכן נמחקה ממנו עבירת ההיזק לרכוש. העורר הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן והדין בטיעונים לעונש נדחה לבקשת שירות המבחן ליום 6.4.14.

4. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, העורר והמתלוננת נמצאו בקשר זוגי מזה כשנה בעת הגשת כתב האישום, והתגוררו יחדיו בדירתה של המתלוננת. שלושה חודשים עובר לתאריך 5.2.13, בדירתם, העורר תקף את המתלוננת באופן שתפס בגרונה בחוזקה, משך בשערותיה, הורידה לרצפה תוך שהוא ממשיך לחנקה, השליכה לעבר המטבח כך שנפלה לרצפה ונחבלה בברכה. ביום 4.2.13, בשעות הערב, לאחר יכוח, תקף העורר את המתלוננת באופן שהתיישב על גופה עת היתה במיטה, התיישב על ברכיו, תפס אותה בגרונה ובחזה ומשך בשערות ראשה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בבית החזה ובצוואר. מששחרר אותה העורר מאחיזתו, טלפנה המתלוננת למשטרה אך העורר ניתק את השיחה.

עוד נטען כי במהלך תקופת הקשר ביניהם נהג העורר לאיים על המתלוננת באומרו כי לא יהיה לה אף אחד במקומו, כי יגרום לאביה לבכות, כי הוא ילכלך על שמה ואף אחד לא ילך עימה.

5. ביום 25.12.13 דחה בית משפט קמא את בקשתו של העורר לביטול מעצר הבית בו הוא שוהה, תוך שצוין כי העבירות בהן הודה בכתב האישום המתוקן חמורות וקיימת חזקת מסוכנות גם כיום. על החלטה זו הוגש הערר שבפניי.

6. במסגרת הערר טען העורר כי הינו שוהה במעצר בית בתנאים מגבילים מזה 11 חודשים, לא יצר בתקופה זו קשר עם המתלוננת ולא הפר את הוראות בית המשפט, כך שיש לתת בו אמון. נטען כי יש לתת משקל למאפייניו האישיים של העורר, שהינו נעדר עבר פלילי, עובד בכיר בחברת היי-טק, וכן לכך שכתב האישום תוקן באופן משמעותי. עוד נטען כי הדיון בטיעונים לעונש קבוע לחודש אפריל, ולכן יש מקום להקל על העורר ועל המפקחים.

4. המדינה טענה כי העורר שוחרר בהסכמה למעצר בית חלקי ביותר אך ביום 25.11.13 ואין מקום לביטול מוחלט של מעצר הבית. נטען שאין בהתארכות הדיון נסיבה המצדיקה זאת. כן נטען כי המסוכנות מהעורר עודנה קיימת.

5. אכן, בתנאי שחרורו של העורר חלו הקלות משמעותיות, חלקן בהסכמה, בתקופה קצרה יחסית, של פחות משנה. כיום העורר שוהה במעצר בית לילי בלבד, והותר לו לצאת לעבודתו. ההחלטה האחרונה בעניינו של העורר, המצמצמת את מעצר הבית למעצר בית לילי בלבד, ניתנה ביום 25.11.13, כאשר בקשתו של העורר להקלה נוספת בתנאים על ידי ביטול מעצר הבית כליל הוגשה אך שבועיים לאחר מכן.

6. איני סבור כי יש בעובדה כי הדיון נדחה לחודש אפריל לבקשת שירות המבחן, כדי להוות נסיבה חדשה המצדיקה את שינוי התנאים פעם נוספת באופן כה מהותי על ידי ביטול מוחלט של תנאי מעצר הבית בו שוהה העורר ובודאי שאין הצדקה להעלאת בקשות כה לכופות להקלה בתנאים. אמנם מדובר בהגבלת התנועה של העורר, אך לנוכח העובדה כי מדובר במעצר בית לילי בלבד ובאפשרות העורר לצאת מביתו כל שעות היום וכן לעבוד בעבודה מסודרת, וכן לאור העבירות החמורות בהן הודה העורר בכתב האישום המתוקן, המקימות חזקת מסוכנות, איני מוצא לנכון להיעתר לבקשת העורר. לאור האמור לעיל, הערר נדחה.

7. לאור הסכמת הצדדים כי ההחלטה תינתן בהעדר, המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

תיק החקירה נמצא בלשכתי והמשיבה יכולה לקחתו.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.